

UZASADNIENIE

(...) W. (dalej, również jako „(...) W.”) – reprezentowane przez pełnomocnika, będącego radcą prawnym (k.11) – pozwem z dnia 14 lipca 2016 r. (data prezentaty) wniosło o zasądzenie na jego rzecz od D. P. kwoty 5.672 zł 93 gr wraz z odsetkami ustawowymi, naliczonymi od kwoty głównej za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, wg norm przepisanych (k.1).

W uzasadnieniu swego roszczenia strona powodowa podniosła, iż kwota objęta pozwem stanowi odsetki naliczone od kwoty 16.108 zł 50 gr (połowy kwoty 32.037 zł), za okres od dnia 22 listopada 2012 r. do dnia 4 lipca 2016 r. Wg twierdzeń (...) W., wierzytelność w wysokości 32.037 zł przysługuje mu z tytułu spłaty udziału w nieruchomości wspólnej, przyznanej mu w prawomocnym postanowieniu sądu powszechnego. Powód oznajmił, iż osoba, która winna uiścić na jego rzecz tę kwotę (J. P.) odmówiła spełnienia świadczenia. Nie zostało ono spełnione również po jego śmierci, przez jednego z jego następców prawnych – D. P. – co uzasadnia, w ocenie (...) W., wytoczenie przeciwko niej powództwa o zapłatę odsetek w wysokości odpowiadającej udziałowi w masie spadkowej po J. P. (1/2) (k.1-3).

D. P. – reprezentowana przez pełnomocnika, będącego adwokatem (k.17) – w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na jej rzecz od powoda zwrotu kosztów postępowania wg norm przepisanych.

Uzasadniając swe stanowisko pozwana twierdziła w pierwszej kolejności, że odsetki od kwoty 32.057 zł, za którą ponosi odpowiedzialność, jako spadkobierca J. P., nie były objęte postanowieniem Sądu w sprawie I Ns 1104/09 i z tego względu nie mogą być od niej dochodzone, jako nieposiadające podstawy prawnej. Uważała ona, iż w drodze dziedziczenia mogły przejść na nią jedynie te obowiązki, które istniały w dacie otwarcia spadku, a więc objęte postanowieniem z dnia 8 grudnia 2011 r. Ponadto, zdaniem pozwanej, J. P. dokonał skutecznego potrącenia wierzytelności. D. P. podniosła dodatkowo, z ostrożności procesowej, zarzut przedawnienia.

Jednocześnie, D. P. wystąpiła z powództwem wzajemnym, w którym zażądała zasądzenia na jej rzecz od (...) W. zapłaty kwoty 27.210 zł z tytułu należnych jej odsetek, naliczonych od kwoty odszkodowania za grunty zajęte pod drogi. Miałoby ono zostać ustalone i przyznane w ramach postępowania administracyjnego, które wszczął jej ojciec, J. P. (k.15-16).

Zarządzeniem Przewodniczącego z dnia 3 października 2016 r. dokonano zwrotu pozwu wzajemnego D. P., skierowanego przeciwko (...) W., o zapłatę kwoty 27.210 zł. Zarządzenie to jest prawomocne od dnia 27 października 2016 r. (k.22).

Do dnia zamknięcia rozprawy, strony podtrzymały stanowiska w dotychczasowym brzmieniu (k.32-34, 42, 43).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Stan faktyczny, w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia, był w całości niesporny.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie, I Wydział Cywilny, postanowieniem z dnia 8 grudnia 2011 r., wydanym w sprawie o zniesienie współwłasności, z wniosku H. S. i z udziałem (...) W., I. K., J. P. i P. P., zarejestrowanej pod sygnaturą I Ns 1104/09, zniósł współwłasność nieruchomości położonej w W. przy ul. (...), stanowiącej działkę ewidencyjną numer (...) z obrębu 06-01, dla której Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w W. prowadzi księgę wieczystą nr (...). Sąd dokonał zniesienia współwłasności nieruchomości gruntowej w ten sposób, że utworzone działki o numerach: 52/5, 52/6, 52/7, 52/8 i 52/9 przyznał poszczególnym uczestnikom postępowania sensu largo, z jednoczesnym zasądzeniem od H. S., I. K., J. P. i P. P. na rzecz (...) W. spłat. W pkt. IV tego orzeczenia, ów Sąd zasądził od J. P. na rzecz (...) W. kwotę 32.037 zł tytułem spłaty udziału we współwłasności działki, płatnej w terminie trzech miesięcy od daty uprawomocnienia się postanowienia z dnia 8 grudnia 2011 r.

Postanowienie to jest prawomocne od dnia 30 grudnia 2011 r., zaś J. P., mimo iż wierzytelność w kwocie 32.037 zł stała się wymagalna z dniem 31 marca 2012 r., nie spełnił świadczenia, tak w części, jak w i całości. Odmówił on zapłaty tej kwoty, powołując się na wszczęte, m.in. przez niego, postępowanie administracyjne o wypłatę odszkodowania z tytułu zajęcia jego nieruchomości pod drogę gminną i podniesiony w nim zarzut potrącenia. J. P., dokonawszy ustaleń wysokości odszkodowania we własnym zakresie, uznał, iż przysługuje mu względem (...) W. wierzytelność w kwocie 168.330 zł, z tytułu odszkodowania za drogi. Prezydent miasta stołecznego W. decyzją z dnia 21 lipca 2010 r. odmówił uwzględnienia wniosku strony w sprawie przyznania odszkodowania za nieruchomość położoną w W., dzielnicy W., zajętej pod drogi publiczne, z uwagi na złożenie tego wniosku po upływie przepisanej terminu. Decyzją Wojewody (...) z dnia 20 października 2010 r. uchylono decyzję Prezydenta (...) W. w całości i przekazano sprawę do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji. Do dnia zamknięcia rozprawy, postępowanie administracyjne nie zakończyło się.

Stanowisko J. P., względem jego obowiązku dokonania spłaty, nie uległo zmianie do dnia jego śmierci (dnia 23 września 2013 r.), mimo że przegrał on proces z powództwa (...) W. o zapłatę odsetek od kwoty 32.037 zł za okres od dnia 31 marca 2012 r. do dnia 21 listopada 2012 r. i dobrowolnie spełnił świadczenie objęte wyrokiem w sprawie I C 2763/12.

Spadkobiercami ustawowymi J. P., dziedziczącymi spadek po nim w częściach równych, po 1/2, są: jego żona, D. P. oraz syn, T. P.. Odziedziczyli oni spadek po J. P. wprost.

(...) W., wnioskiem złożonym w dniu 20 października 2015 r. (data prezentaty) w Sądzie Rejonowym dla Warszawy Pragi-Północ w W., wniosło o zawezwanie D. P. do próby ugodowej. Jej przedmiotem miała być zapłata kwoty 4.845 zł 24 gr, stanowiącej odsetki ustawowe za zwłokę w zapłacie kwoty 16.018 zł 50 gr, pozostałej do zapłaty na podstawie prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie, I Wydziału Cywilnego, wydanego w sprawie I Ns 1104/09, za okres od dnia 22 listopada 2012 r. do dnia 19 października 2015 r. Do zawarcia ugody nie doszło – D. P., na posiedzeniu jawnym w sprawie II Co 2619/15, w dniu 10 grudnia 2015 r. oświadczyła, iż nie wyraża zgody na zawarcie ugody. W tym samym dniu sprawa została zakreślona, jako zakończona.

D. P. nie uiściła na rzecz (...) W., do dnia zamknięcia rozprawy, kwoty objętej pozwem, ani w całości, ani w części. Nie spłaciła też zadłużenia, co do kwoty głównej (dowód: k.5, 6 – kopia odpisu postanowienia w sprawie I Ns 1104/09, k.7 – kopia pisemnego oświadczenia o potrąceniu w toku postępowania administracyjnego, k.8-10 – kopia wniosku i pism w postępowaniu administracyjnym, k.11, 11v – kopia decyzji Prezydenta (...) W., k.12-13 – kopia decyzji Wojewody (...), k.14 – kopia wniosku o wszczęcie egzekucji, kopia odpisu wyroku w sprawie I C 2763/12, kopia wypisu aktu notarialnego Rep. A Nr (...), kopia wniosku o zawezwanie do próby ugodowej, kopia protokołu posiedzenia, k.18 – pismo Biura (...) Delegatury w D. W., okoliczności niesporne).

Powyższy stan faktyczny ustalono w oparciu o przedstawione powyżej środki dowodowe, których wiarygodności ani treści żadna ze stron nie kwestionowała (art. 230 k.p.c.). Tworzyły one logiczną, koherentną całość, która w żadnej części nie była przedmiotem sporu. Sąd pominął przy tym kopię dokumentu z k.19, która, jako nieczytelna i o nieustalonej proveniencji, nie mogła współtworzyć stanu faktycznego w niniejszej sprawie. Nadto, okoliczności zeń wynikające, a dotyczące postępowania administracyjnego, poza jego nieukończeniem, pozbawione były znaczenia dla oceny stanowisk stron (art. 227 k.p.c.).

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na aprobatę w całości.

Oceniając słuszność powództwa (...) W. Sąd miał na względzie, iż stosownie do treści art. 353 § 1 k.c. zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić. W przypadku zobowiązania się do podjęcia określonego działania (np. zapłaty ustalonej kwoty) w treści prawomocnego orzeczenia sądu powszechnego, o wymagalności świadczenia, a więc możliwości dochodzenia jego

spełnienia w drodze przymusu sądowego, decyduje ziszczenie się określonego zdarzenia (warunek) lub upływ czasu (termin), przewidzianego w tenorze orzeczenia. W zadanym przypadku, roszczenie o zapłatę spłaty z tytułu zniesienia współwłasności nieruchomości stało się wymagalne po upływie 3 miesięcy od daty uprawomocnienia się postanowienia (pkt IV), a że uprawomocniło się ono z dniem 30 grudnia 2011 r., to datą wymagalności był dzień 31 marca 2012 r., a więc pierwszy dzień po upływie zakreślonego terminu. To od tej daty bowiem, dłużnik pozostawał w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia – zapłatą kwoty 32.057 zł.

W niniejszej sprawie niekwestionowanym było, iż Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie, I Wydział Cywilny, postanowieniem z dnia 8 grudnia 2011 r., wydanym w sprawie o zniesienie współwłasności, zarejestrowanej pod sygnaturą I Ns 1104/09, zasądził w pkt. IV od J. P. na rzecz (...) W. kwotę 32.037 zł tytułem spłaty udziału we współwłasności działki, w terminie trzech miesięcy od daty uprawomocnienia się postanowienia z dnia 8 grudnia 2011 r. Poza sporem było także to, że orzeczenie to jest prawomocne od dnia 30 grudnia 2011 r., zaś kwota 32.037 zł stała się wymagalna od dnia 31 marca 2012 r. Niespornym było także to, iż J. P. nie spełnił zasądzonych świadczenia oraz to, iż po jego śmierci, w prawa i obowiązki dłużnika (...) W., w drodze dziedziczenia ustawowego, wstąpił małżonka i syn – nabyli oni spadek po J. P. w równych częściach, wynoszących 1/2 spadku.

Powyższe ma kluczowe znaczenie w zadanym przypadku, bowiem powód dochodził od pozwanej zapłaty kwoty odpowiadającej odsetkom ustawowym od kwoty 32.027 zł, za okres od dnia 22 listopada 2012 r. do dnia 4 lipca 2016 r. (k.3). Skoro zaś ani kwoty zasądzonej postanowieniem działowym w sprawie I Ns 1104/09, ani kwoty, stanowiącej odsetki od tejże, pozwana nie uregulowała do dnia zamknięcia rozprawy (bezsporne), to, co do zasady, fakt ten czynił słuszne skierowanie przeciwko D. P., a na dalszym etapie, podtrzymanie powództwa o zapłatę, wywiedzonego z art. 481 k.c. Co nie bez znaczenia, pozwana już w pierwszej czynności procesowej w sprawie przyznała, iż jest spadkobierczynią po J. P. w 1/2 części oraz że odpowiada za długi spadkowe spadkodawcy, w tym, kwotę 32.057 zł, zasądzoną tytułem spłaty udziału we współwłasności nieruchomości (k.15). I choć nie myliła się, co do tego, że w sentencji postanowienia kończącego postępowanie w sprawie I Ns 1104/09 Sąd nie zasądził odsetek od tej kwoty, to strona pozwana pozostawała w błędzie twierdząc, iż wobec nie ujęcia ich w tenorze orzeczenia, nie mogą one być egzekwowane, tak od jej ojca, jak i od niej, jako spadkobierczyni po nim.

Rozstrzygając o słuszności powództwa Sąd miał na względzie, iż stosownie do treści art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Nadto, jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy (§ 2). Maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie) (§ 2¹), zaś jeżeli wysokość odsetek za opóźnienie przekracza wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, należą się odsetki maksymalne za opóźnienie (§ 2²). Wymaga przy tym zwrócenia uwagi, iż przed dniem 1 stycznia 2016 r. treść art. 481 k.c. nie precyzował wysokości odsetek ustawowych (poprzez odwołanie) – wynikały one z rozporządzeń Rady Ministrów. Nadto, zgodnie z art. 482 § 1 k.c. od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy.

Sąd podziela pogląd Sądu Najwyższego, wyrażony w uchwale z dnia 13 października 2004 r. (sygn. III CZP 55/04), podług którego brak uwzględnienia w treści orzeczenia kończącego postępowanie działowego rozstrzygnięcia w przedmiocie odsetek, nie wyłącza możliwości dochodzenia ich w odrębnym procesie. Stanowisko to zostało zaaprobowane i powielone także, m.in. przez Sąd Apelacyjny w Warszawie, który w wyroku z dnia 22 stycznia 2015 r. (sygn. VI ACa 422/14), zwrócił uwagę na samodzielny byt wierzytelności o odsetki, jego odrębność od wierzytelności o kwotę główną i, co jest tego konsekwencją, możliwość oddzielnego dochodzenia ich w drodze powództwa o zapłatę.

(...) W., wytaczając przeciwko D. P. niniejsze powództwo, z takiej możliwości skorzystało. Sposobność ta wynika wprost z przytoczonego unormowania, zaś już sama nazwa odsetek „ustawowych” jednoznacznie określa ich samodzielny charakter w znaczeniu takim, iż dla ich skutecznego dochodzenia nie muszą one zostać ujęte tak w treści orzeczenia, ugody, jak i stosunku zobowiązaniowego. Przyjęcie odmiennej koncepcji czyniłoby regulację art. 481 k.c. bezużyteczną i sprzeczną z wolą ustawodawcy, który wprowadził ją do porządku prawnego w celu ochrony wierzyciela przez pasywnością dłużnika. Już bowiem ze zdania 1. art. 481 k.c. wynika, iż odsetki te należą się za sam fakt opóźnienia ze spełnieniem świadczenia wyrażonego w pieniądzu, a obowiązek spełnienia którego to został nałożony na J. P. w postanowieniu z dnia 8 grudnia 2011 r. Sąd, roszczenie o zapłatę odsetek, w sferze faktycznej, muszą poprzedzać jedynie: istnienie długu i jego wymagalność. W ocenie Sądu, a było to przy tym niesporne, obydwa warunki te zostały spełnione. D. P., na mocy art. 922 § 1 k.c., wstąpiła we wszelkie prawa i obowiązki J. P., w udziale wynoszącym 1/2 części spadku. Oznacza to, iż ciąży na niej obowiązek zapłaty na rzecz (...) W. połowy kwoty 32.057 zł – 16.018 zł 50 gr, a więc również i odsetek od tej kwoty, w przypadku zaistnienia po jej stronie opóźnienia w spełnienia świadczenia, co do kwoty głównej. Opóźnienie to stało się faktem. Irrelevantne było natomiast to, że w orzeczeniu z dnia 8 grudnia 2011 r., w pkt. IV, Sąd nie dodał sformułowania „wraz z odsetkami ustawowymi, w przypadku uchybienia temu terminowi”. Wszak Sądy orzekające w sprawach działowych, właśnie z uwagi na istnienie art. 481 k.c., nie są zobligowane do formułowania sentencji w zakresie zasądzenia spłat wyczerpujący, a z uwagi na regulację art. 481 k.c., również zbędny sposób. Wierzyciel może, bowiem, na podstawie przepisu prawa materialnego, liczyć na ochronę, w przypadku opóźnienia w spełnienia świadczenia głównego. Pozwana nie kwestionowała istnienia samego długu, nie powinno też budzić jej sprzeciwu to, że z owym zobowiązaniem połączone są także odsetki, nierozdzielnie związane z kwotą główną. Warte odnotowania jest przy tym to, że powód nie dochodzi od pozwanej zapłaty odsetek za okres poprzedzający datę otwarcia spadku – przeciwnie, data początkowa biegu terminu, za jaki żąda zasądzenia odsetek jest krótszy, aniżeli wynikałoby to z daty zgonu dłużnika pierwotnego.

Co zaś tyczy się zarzutu potrącenia, to, jako oczywiście chybiony, nie mógłby zostać on uwzględniony. Warto zwrócić uwagę, że zgodnie z art. 498 § 1 k.c. można potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony w sytuacji, gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed Sądem lub przed innym organem państwowym. Wówczas, wskutek potrącenia obie wierzytelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej (§ 2).

Dla wywołania omawianego skutku konieczne jest zatem jednoczesne zaistnienie następujących przesłanek: wzajemność wierzytelności, jednorodność wierzytelności, ich wymagalność oraz zaskarżalność (por. A. Kidyba (red.), A. Olejniczak, A. Pyrzyńska, T. Sokołowski, Z. Gawlik, A. Janiak, G. Koziół, Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania - część ogólna, LEX, 2010).

Od potrącenia, jako czynności materialnoprawnej, odróżnić trzeba zarzut potrącenia, będący czynnością procesową. Oświadczenie o potrąceniu jest czynnością materialnoprawną powodującą – w razie wystąpienia powołanych wyżej przesłanek określonych w art. 498 § 1 k.c. – odpowiednie umorzenie wzajemnych wierzytelności, natomiast zarzut potrącenia jest czynnością procesową, polegającą na żądaniu oddalenia powództwa w całości lub w części z powołaniem się na okoliczność, że roszczenie objęte żądaniem pozwu wygasło wskutek potrącenia (tak SN w uzasadnieniu wyroku z 14 stycznia 2009 r., IV CSK 356/08, LEX nr 492155). Zarzut ten jest formą dochodzenia roszczenia zrównaną w skutkach z powództwem. Podlega zatem wymaganiom stawianym wobec pozwu co do określenia żądania, przytoczenia okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie oraz wskazania dowodów, w szczególności dokładnego określenia wierzytelności, jej wysokości, wykazania jej istnienia oraz wyrażenia woli potrącenia w celu wzajemnego umorzenia skonkretyzowanych wierzytelności (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2000 r., III CKN 720/98, LEX nr 51368 i uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 5 listopada 2010 r., VI ACa 364/10, G. Prawna TPwF 2011/21/7).

Podkreślić jednak należy, że aby wywołać skutek procesowy w postaci oddalenia powództwa, to strona pozwana powinna wykazać skuteczność dokonanego potrącenia, w tym w szczególności istnienie przesłanek z art. 498 k.c.

(tj. istnienia, wysokości i wymagalności wierzytelności). To na niej, jako na wywodzącej ze złożonego oświadczenia skutki prawne, spoczywa bowiem obowiązek udowodnienia powoływanych okoliczności (art. 6 k.c.). Samo zgłoszenie w formie zarzutu procesowego nie oznacza zatem jeszcze, że nastąpiły materialnoprawne skutki określone w art. 498 i 499 k.c. (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 29 września 2010 r., V CSK 43/10, LEX nr 677907). Do Sądu orzekającego w sprawie należy bowiem ocena, dokonana w oparciu o całokształt materiału dowodowego, czy strona powołująca się na potrącenie wykazała, że oświadczenie o potrąceniu zostało złożone skutecznie i tym samym spowodowało umorzenie dochodzonej przez stronę powodową wierzytelności.

Sąd doszedł do przekonania, iż stanowisko procesowe D. P., w zakresie zarzutu potrącenia, nie zasługuje na aprobatę, gdyż już jego literalny fundament należało uznać za nieistniejący. Wszak, jego warunek sine qua non – zaistnienie po stronie J. P., czy też D. P., samodzielnie lub jako następcy prawnego dłużnika pierwotnego, skonkretyzowanej wierzytelności – nie ziścił się do chwili zamknięcia rozprawy (art. 316 k.p.c.). Niespornym było, że postępowanie administracyjne o przyznanie odszkodowania nie zakończyło się. To implikuje określone konsekwencje.

Po pierwsze wierzytelność uprawnionego (obecnie spadkobierców prawnych J. P.) w ogóle nie powstała, a więc nie stała się wymagalna w rozumieniu art. 498 k.c. Po drugie zaś, skoro postępowanie administracyjne nie zostało zakończone, to na chwilę obecną nie wiadomym jest, przy przyjęciu, że wniosek J. P. zostanie uwzględniony, w jakiej wysokości Prezydent (...) W. przyzna odszkodowanie spadkobiercom wnioskodawcy i kiedy to nastąpi. Po trzecie podkreślić należy, iż w niniejszej sprawie brak jest w ogóle, w ocenie Sądu, podstaw do zastosowania przepisów k.c. regulujących potrącenie, gdyż jedna z "wierzytelności" przedstawianych do potrącenia jest w istocie należnością publicznoprawną i niedopuszczalne jest jej potrącenie z wierzytelnością mającą charakter cywilnoprawny. Pogląd taki został wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13.04.2005r. sygn. akt IV CK 653/04, LEX nr 34553 1, w którym stwierdzono, że "art. 498 k.c. odnosi się do należności cywilnoprawnych, dotyczy uczestników obrotu cywilnoprawnego i nie ma zastosowania do potrącenia należności publicznoprawnej z należnością cywilnoprawną". Stanowisko powyższe tut. Sąd w pełni podziela.

Sąd, oświadczenie złożone (...) W. przez J. P. (k.7) nie wywołało żadnego skutku w niniejszej sprawie. W tożsamy sposób należało ocenić zarzut D. P., będącej następcą prawnym J. P. a pozwaną w niniejszej sprawie. Z procesowego punktu widzenia oznaczało to, iż zarzut potrącenia, podniesiony przez pozwaną, jako oczywiście nieskuteczny, nie prowadził do oddalenia powództwa o zapłatę, choćby w części.

Sąd nie podzielił także podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia. Otóż stosownie do treści art. 117 § 1 k.c. roszczenia majątkowe, z wyjątkiem przypadków przewidzianych w ustawie, ulegają przedawnieniu, zaś podług treści art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej trzy lata. Bieg owego terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne – art. 120 § 1 k.c.

W ocenie Sądu, roszczenie o zasądzenie odsetek za okres od dnia 22 listopada 2012 r. do dnia 4 lipca 2016 r. stało się wymagalne już w dniu 22 listopada 2012 r. Nie budziło przy tym kontrowersji, iż jako roszczenie okresowe, przedawniłoby się, co do zasady, z upływem 3 lat od daty wymagalności, przy czym należy pamiętać, iż w przypadku odsetek termin ten biegnie oddzielnie dla odsetek za każdy dzień z osobna. Stąd, w zakresie świadczenia najdawniej wymagalnego, roszczenie to uległoby przedawnieniu z upływem dnia 22 listopada 2015. Rzecz jednak w tym, iż już w dniu 20 października 2015 r. (...) W. wystąpiło do sądu powszechnego z wnioskiem o wszczęcie postępowania o zawezwanie do próby ugodowej. Zatem, wierzyciel w osobie powoda, skutecznie przerwał bieg tego terminu w rozumieniu art. 123 § 1 pkt 1 k.p.c.

Zważywszy na powyższe, zarzut przedawnienia roszczenia podniesiony przez D. P. należało uznać, za chybiony. Mógłby on spotkać się z aprobatą jedynie w sytuacji, gdyby powód nie przerwał biegu przedawnienia swym wnioskiem, a i wówczas uchylenie się od zaspokojenia roszczenia mogłoby być jedynie częściowe. Wszak pozew został wniesiony w dniu 14 lipca 2016 r.

Co oczywiste, Sąd nie rozstrzygał w ogóle w przedmiocie powództwa wzajemnego, wniesionego wraz z odpowiedzią na pozew, a prawomocnie zwróconego zarządzeniem z dnia 3 października 2016 r., gdyż nie wywoływało ono żadnych skutków – art. 130 § 2 zd. 2 k.p.c.

Orzekając w przedmiocie odsetek od kwoty głównej (5.672 zł 93 gr) Sąd miał na uwadze przytoczoną uprzednio regulację art. 481 k.c. oraz 482 k.c. Skoro pozwana nie spłaciła zadłużenia z tytułu odsetek ustawowych od kwoty 16.018 zł 50 gr, wskazanej w treści pozwu w całości, Sąd uwzględnił żądanie powoda, co do zasądzenia odsetek od kwoty zasądzonej w postanowieniu z dnia 8 grudnia 2011 r., w całości. Nie budziło bowiem wątpliwości Sądu, iż D. P. opóźniła się ze spłatą długu w całości najpóźniej od dnia wniesienia pozwu, tj. od dnia 14 lipca 2016 r., zaś o istnieniu zobowiązania wiedziała przynajmniej od dnia 10 grudnia 2015 r., kiedy to odmówiła zawarcia ugody.

Dlatego też, Sąd na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 353 § 1 k.c. i art. 482 k.c. zasądził od D. P. na rzecz (...) W. kwotę 5.672 zł 93 gr wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 14 lipca 2016 r. do dnia zapłaty (pkt I).

Rozstrzygając o zasadności wniosków stron sporu o zwrot kosztów procesu Sąd zważył, iż stosownie do regulacji art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu), natomiast podług treści art. 98 § 3 k.p.c. oraz art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata lub radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata lub radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez Sąd osobistego stawiennictwa strony.

Tym samym, skoro D. P. przegrała spór w rozumieniu art. 98 k.p.c., w całości, spoczywa na niej obowiązek zwrócenia poniesionych kosztów procesu stronie wygrywającej proces – powodowi, tj. opłaty sądowej od pozwu (284 zł) oraz wynagrodzenia zawodowego pełnomocnika (2.400 zł). Były to, w ocenie Sądu, koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw w rozumieniu art. 98 k.p.c.

Mając to na uwadze, Sąd w oparciu o art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. oraz § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804) w zw. z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 3 października 2016 r. (Dz.U.2016.1667) zasądził od D. P. na rzecz (...) W. kwotę 2.684 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt II).

Wobec powyższego, Sąd orzekł, jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować zwrot uzasadnienia.
2. Doręczyć odpis wyroku wraz z uzasadnieniem pełnomocnikom stron.

SSR Bartosz Grajek